

РЕШЕНИЕ

№ 7556

гр. София, 14.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Анета Юргакиева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8513** по описа за **2021** година докладвано от съдия Радостин Радков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ /Д“ИТ“/ - [населено място], срещу решение от 04.02.2021 г. по НАХД № 13828/19 г. на Софийски районен съд /СРС/, с което е отменено наказателно постановление (НП) № 22-006023/15.08.2019 г., издадено от директора на Д“ИТ“ – [населено място], с което на [фирма], на основание чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 (две хиляди) лева за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ. Твърди се, че решението е неправилно, постановено в противоречие на материалния закон и процесуалния закон. В съдебно заседание се представлява от юрк. Х.. Моли съда да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и потвърди НП. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът, не се представлява, не взема становище по касационната жалба.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, взема становище за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218

АПК, намира следното от фактическа страна:

Със съдебно решение от 04.02.2021 г. по НАХД № 13828/19 г. СРС е отменил НП № 22-006023/15.08.2019 г., издадено от директора на Д“ИТ“ – [населено място], с което на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 (две хиляди) лева на основание чл. 415, ал. 1 от КТ.

Съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Възприетите от СРС фактически обстоятелства напълно кореспондират със събраните от него доказателства. Пред настоящата инстанция не са представени нови доказателства. В съответствие със събраните и проверени в хода на проведеното съдебно дирене доказателствени материали, правилно и обосновано е приел за установени обстоятелствата, изложени във фактическата част към постановеното от него решение. За да постанови обжалваното решение, първоинстанционният съд е обосновал правен извод, че НП е издадено от компетентни компетентен орган, нарушението – неизпълнение на задължително предписание е безспорно установено и на дружеството законосъобразно е наложена санкцията, но при издаването НП е допуснато съществено процесуално нарушение, като е изложил съобразени с доказателствения материал правни изводи, че неправилно е определена датата на извършване на нарушението. Тези изводи не са правилни и не се споделят от касационната инстанция.

От приложените по делото писмени доказателства, както и събраните в хода на процеса свидетелски показания, безспорно се установява извършването от обективна страна на посоченото в НП нарушение. Дружеството е правилно санкционирано на основание чл. 415, ал. 1 от КТ - „Който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв.“. Смесовото и логическо тълкуване на тази норма е несъмнено – административно наказателна отговорност носи лице, което не изпълни задължително предписание, на което е било адресат, дадено във връзка с неспазване от негова страна на вменени му задължения от трудовото законодателство. Доколкото срокът и изпълнението на конкретно определено задължение по КТ са елемент от задължителното предписание, то констатацията за влизането му в сила и неизпълнението на задължението в указания срок, са необходимо и достатъчно условие за ангажиране на отговорността на дружеството за неизпълнението на предписанието, съгласно чл. 415, ал. 1 от КТ. На преценката на контролния административен орган е предоставено /арг. от чл. 404, ал. 1 от КТ/ дали ще санкционира нарушителя на трудовото законодателство, прилагайки веднага санкционната норма на чл. 414, ал. 1 от КТ, или първо ще му даде възможност да преустанови действията или бездействията, чрез които допуска нарушението, като издаде задължително предписание по реда на чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ. Нарушението, изразяващо се в неизпълнение на задължително предписание е установено при проверката по документи на 18.06.2019 г., обективизирано в Протокол за извършена проверка № ПР1919620/18.06.2019 г. В процесния случай АНО правилно е приел фактическо неизпълнение в указания срок на дадено конкретно и влязло в сила задължително предписание, въз основа на което е формирал законосъобразен извод за ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя в хипотезата на чл. 415, ал. 1 от КТ. От доказателствата по делото е видно, че дружеството адресат не е изпълнило задължително предписание № 1, дадено му с Протокол за извършена проверка, връчен на 12.12.2018 г., като срокът за изпълнение е

бил до 11.01.2019 г. След извършена последваща проверка, документирана с Протокол от 18.06.2019 г., административният орган е установил, че даденото предписание относно представянето на доказателства, с които да удостовери изплащане на трудови възнаграждения на лицата, все още не е изпълнено. Съставът на нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ се осъществява от обективна страна с неизпълнение на задължително предписание на контролния орган за спазване на трудовото законодателство. Неизпълнението на предписанието е установено при последваща проверка, която е правно-релевантният факт, пораждащ отговорността по чл. 415, ал. 1 от КТ.

Настоящата инстанция не споделя доводите на въззивния съд, че в АУАН и НП неправилно е посочена датата на извършеното нарушение. От обстоятелствената част на АУАН и НП, както и от доказателствата по административнонаказателната преписка може да се установи, както датата, така и мястото на извършване на нарушението, изразяващо се в бездействие. Действително в процесното наказателно постановление е посочена за дата на извършване на нарушението – 14.01.2019 г., работен ден, но това не накърнява правото на защита на санкционираното дружество. От описателната част на нарушението и правната квалификация на нарушението, при буквално тълкуване и прилагане на закона, същата може да бъде изведена. Безспорно се установява, че П. за чието неизпълнение е санкциониран работодателят, е със срок за изпълнение 11.01.2019 г. Следователно нарушението е извършено на 12.01.2019 г., а не на 14.01.2019 г. Но това несъответствие не е съществено и не пречи осъществяване правото на защита от страна на санкционираното дружество, поради което не може да бъде основание за отмяна на процесното наказателно постановление. Нарушението е описано пълно, подробно и ясно, а тъждественост липсва единствено по отношение датата на нарушението, но същата може да бъде безспорно изведена. Нарушителят е бил наясно с повдигнатото му административнонаказателно обвинение и не е поставен в невъзможност да упражни правото си на защита, съответно не е ограничено упражняването на това му право. Така установеното процесуално нарушение не следва да бъде квалифицирано като съществено и да мотивира отмяната на НП само на това формално основание.

Административнонаказващият орган обаче е наложил наказание над минималния размер на имуществената санкция, предвидена в санкционната норма, без да изложи мотиви в тази насока и без да са ангажирани доказателства за други извършени нарушения от този вид, както и доказателства, които потвърждават санкционните актове за тези нарушения да са влезли в сила.

Преценени, тези обстоятелства дават основание на настоящия съдебен състав да счита, че процесното НП следва да бъде изменено, като се намали наложената санкция в минимален размер, предвиден в санкционната норма на чл. 415, ал. 1 от КТ. Съгласно цитираната разпоредба, който не изпълни принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв.

При тези правни съображения, обжалваното решение на СРС следва да бъде отменено, а НП да бъде изменено.

С оглед изхода на спора и съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, и направеното искане от страна на касатора, съдът следва да присъди разности за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната

помощ, в минимален размер

Водим от горното, Административен съд - София град, I-ви касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТМЕНЯ решение от 04.02.2021 г. по НАХД № 13828/19 г. на Софийски районен съд, като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 22-006023/15.08.2019 г., издадено от директора на Д“ИТ“ – [населено място], с което на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 (две хиляди) лева на основание чл. 415, ал. 1 от КТ, като НАМАЛЯВА размера на имуществената санкция на 1500 (хиляда и петстотин) лева.

ОСЪЖДА [фирма], да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.